

Sygn. akt I C 556/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2019r. w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) z siedziba we W.

przeciwko A. T.

o zapłatę 4 934,44 zł

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 556/19

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. T. kwoty 4.934,44 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 12 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty. Strona powodowa wniosła również o zasądzenie kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa podała, że powyższa wierzytelność wynika z kredytu udzielonego pozwanej przez (...) Bank S.A. w dniu 15 września 2008 r. W wyniku nieregulowania w terminie należności umowa stała się wymagalna. Następnie w dniu 17 kwietnia 2015 r. na mocy umowy przelewu wierzytelności (...) Bank S.A. zbył przysługującą mu względem pozwanej wierzytelność na rzecz powoda tj. (...) z siedzibą we W.. Powód poinformował pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności, a następnie strony zawarły ugody w których pozwana uznała swoje zadłużenie względem strony powodowej. Pomimo rozłożenia zadłużenia na raty pozwana nie dotrzymywała warunków ugód, wobec czego pozostała do spłaty należność została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Świdnicy.

Strona powodowa po wezwaniu w trybie art. 505³⁷ k.p.c. do uzupełnienia braków formalnych pozwu wykazała umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu strony powodowej i złożyła pełnomocnictwo wraz z opłatą skarbową, oraz podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie wywiedzione w pozwie o zapłatę skierowanym do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Na rozprawie w dniu 12 września 2019 r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

W dniu 15 września 2008 r. pozwana A. T. (poprzednio C.) zawarła z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę bankową nr (...).

BEZSPORNE, ponadto wynikające z umowy

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17 kwietnia 2015 r. S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. (następca prawny (...) Bank S.A. z siedzibą w W.) przeniósł na rzecz strony powodowej – (...) z siedzibą w W. przysługującą mu względem pozwanej wierzytelność.

Wymagalne roszczenie powoda w dniu zawarcia umowy cesji obejmowało kapitał w wysokości 2.813,78 zł, odsetki w wysokości 634,31 zł oraz koszty w kwocie 113,40 zł. Pismem z dnia 18 czerwca 2013 r. powód poinformował pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności.

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 17 kwietnia 2015 r. – k. 21- 23 v.
- wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 25

W dniu 25 sierpnia 2015 r. strona powodowa zawarła z pozwaną ugodę na mocy której pozwana uznała swoje zadłużenie względem strony powodowej z tytułu umowy nr (...) z dnia 15 września 2008 r. w łącznej wysokości 3.628,71 zł. Na mocy zawartej ugody zaległość pozwanej została rozłożona na 12 rat, przy czym płatność ostatniej raty przypadała na 25 lipca 2016 r. W § 4 Ugody wierzyciel zastrzegł, że w przypadku opóźnienia osoby zadłużonej w płatnościach stanowiących równowartość dwóch pełnych rat, będzie mógł pisemnie wypowiedzieć ugodę z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia.

W dniu 3 marca 2016 r. strona powodowa zawarła z pozwaną ugodę na mocy której pozwana uznała swoje zadłużenie względem strony powodowej z tytułu umowy nr (...) z dnia 15 września 2008 r. w łącznej wysokości 3.551,08 zł. Na mocy zawartej ugody zaległość pozwanej została rozłożona na 21 rat, przy czym płatność ostatniej raty przypadała na 12 listopada 2017 r. W § 4 Ugody wierzyciel zastrzegł, że w przypadku opóźnienia osoby zadłużonej w płatnościach stanowiących równowartość dwóch pełnych rat, będzie mógł pisemnie wypowiedzieć ugodę z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia.

Dowód:

- umowa ugody z dnia 25 sierpnia 2015 r. – k. 28-29
- umowa ugody z dnia 3 marca 2016 r. – k. 30-33

Pozwana nie realizowała spłat należności objętych Ugodami zgodnie z przyjętymi w nich harmonogramami. W związku z tym zgodnie z zapisem § 4 ugód strona powodowa wypowiedziała ugody z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia.

Pismem z dnia 17 maja 2018 r. strona powodowa wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 4.247,97 zł.

Dowód:

- wypowiedzenie ugód – k. 26-27,
- wezwanie do zapłaty – k. 34

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd w niniejszej sprawie uwzględnił podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem.

W niniejszej sprawie strona powodowa (...) z siedzibą we W. jako następca prawny pierwotnego wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagała się od pozwanej A. T. (poprzednio C.) zapłaty kwoty 4.934,44 zł. Roszczenie dochodzone przez stronę powodową przeciwko pozwanej wynikało z zawartej przez pozwaną w dniu 15 września 2008 r. umowy, która to wierzytelność została przelana na stronę powodową.

Jak stanowi przepis art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast po myśli przepisu art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się z zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Z kolei zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Natomiast stosownie do treści art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Przenosząc powyższe na grunt ustalonego w sprawie stanu faktycznego należy wskazać, iż roszczenie strony powodowej wynikające z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 15 września 2008 r. należy zakwalifikować jako roszczenie związane z prowadzeniem przez bank działalności gospodarczej, w związku z czym ulegało ono przedawnieniu po upływie trzech lat od dnia jego wymagalności. Na gruncie niniejszej sprawy przyjąć należało – wobec braku jakiegokolwiek udokumentowania przez stronę powodową kiedy doszło do wypowiedzenia umowy objętej pozwem – że roszczenie pierwotnego wierzyciela przysługujące przeciwko pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki stało się wymagalne po upływie wypowiedzenia tej umowy w dniu następnym po jej zawarciu tj. w dniu 16 września 2008 r. Od tej daty zaczął więc biec 3-letni termin przedawnienia tego roszczenia, co nastąpiło 16 września 2011. Natomiast strona powodowa zawarła z pozwaną umowy ugód w których pozwana uznała swoje zobowiązanie wobec powoda odpowiednio w dniach 25 sierpnia 2015 r. i 3 marca 2016 r. a zatem w chwili zawarcia ugód, zadłużenie pozwanej było już przedawnione. Wobec tego zawarcie ugód nie przerwało biegu przedawnienia, gdyż przerwaniu podlegać może wyłącznie termin, który jeszcze biegnie, a nie ten, który już upłynął.

Zgodnie natomiast z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przez upływem terminu jest nieważne. W tym miejscu należy więc rozważyć czy zawarcie ugód ze stroną powodową, w której pozwana uznała roszczenie strony powodowej zawierało w sobie zrzeczenie się zarzutu przedawnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym uznanie przedawnionego roszczenia może zawierać także zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, jeżeli z treści oświadczenia lub okoliczności, w których zostało złożone wynika taka wola dłużnika (zob. wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002r., IV CKN 1013/00, Legalis nr 61718; IV CKN 1013/00, Legalis nr 61718, wyrok SA w Łodzi z dnia 17 stycznia 2013 r.). W wyroku z dnia 15 października 2004 r. (sygn. Akt: IICK 68/04 Sąd Najwyższy wyraźnie jednak wskazał, że składający oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia musi wprost lub w sposób dorozumiany objawić swoją wolę, że rezygnuje z przywileju jaki stwarza przedawnienie, tzn. iż pomimo upływu okresu przedawnienia można będzie nadal skutecznie dochodzić od niego spełnienia świadczenia. Nie wystarczy, aby było to tylko oświadczenie wiedzy, tak jak to jest przy uznaniu roszczenia, lecz oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia powinno zawierać wyraźny zamiar rezygnacji przez dłużnika z możliwości podniesienia wobec wierzyciela tego zarzutu.

W kontekście powyższych wskazań mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy w ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie zachowaniu pozwanej nie sposób przypisać waloru świadomej rezygnacji z możliwości skorzystania z zarzutu przedawnienia. Podkreślenia wymaga, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest szczególnym, osobistym uprawnieniem dłużnika, w wyniku którego jako oświadczenia woli dłużnika prowadzącego do unicestwienia przysługującego mu prawa podmiotowego kształtującego dochodzi w drodze jednostronnej czynności prawnej do

przekształcenia zobowiązania niepełnego ponownie w zupełne. Stąd też z uwagi na daleko idące skutki prawne zamiar i znaczenie tych następstw działania dłużnika muszą być niewątpliwe.

W świetle powyższego podpisane ugody zawarte pomiędzy pozwaną a powodem w których pozwana uznała swój dług zdaniem Sądu nie zawierały w sobie dorozumianego zrzeczenia się zarzutu przedawnienia. Nie można mówić o tym, że pozwana zawierając z powodem przedmiotowe ugody zrzekła się jednocześnie zarzutu przedawnienia, gdyż nie wynika to ani z treści tych ugód, ani z okoliczności przedmiotowej sprawy. W szczególności ugody zawierały szereg zapisów dotyczących zaciągniętego zobowiązania, jednakże w żadnej z nich nie było mowy o przedawnieniu i o tym, że dłużnik mimo, iż roszczenie jest przedawnione, zobowiązuje się go spłacić w określonych ratach. Z akt sprawy w żaden sposób nie wynika, że pozwana zrzekła się zarzutu przedawnienia. W ocenie Sądu aby doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia oświadczenie w tym przedmiocie musi być jasno i jednoznacznie wyartykułowane, i nie może być dorozumiane poprzez to, że strona płaciła początkowo zobowiązanie pozostając w niewiedzy, co do swojej sytuacji prawnej i przysługujących jej praw.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo.